

met, for her har man også ført ligestillingen ud på gaden, idet man har forbudt prostitution.

Spørger man i Sverige, hvorfor en så restriktiv lov er blevet vedtaget for nylig, lyder svaret: Fordi der nu snart er lige så mange kvinder som mænd i politik. Denne lov er ikke bare pludselig dukket ud af det blå. Den er frugten af mange års ligestillingsarbejde, og i Sverige er man altså nu blevet enige om, at kvinder er ikke til salg. Der er tale om et samfundsmæssigt løft af kvinders værdighed. Kvinder skal ikke udnyttes eller tingsliggøres, de skal ikke sælges som en vare.

Doris Outsen, som er leder af værestedet »Reden«, har udtalt til en avis: I dag ved enhver 9-årig dreng, at kvinder er til salg, og at prisen er lav. Det påvirker hele vort samfunds kvindesyn, for synet på prostituerede smitter af på alle mænd og kvinder. Derfor er prostitution ikke den enkeltes sag, men hele samfundets sag.

For Doris Outsen hænger prostitution og ligestilling meget tæt sammen. For Kristeligt Folkeparti hænger ligestilling også sammen med respekt og ligeværd på alle områder i tilværelsen, og derfor vil vi i Kristeligt Folkeparti også gerne være med til at opruste ligestillingsarbejdet.

Hvis vi skal have lige muligheder for mænd og kvinder i Danmark, skal vi have turbo på ligestillingsarbejdet, også for at mænd og kvinder mere frit og på et mere lige grundlag kan vælge at gå på orlov eller arbejde på deltid eller nedsat tid for i perioder at have mere tid sammen med børn og familie. Danmark halter langt bagefter Finland, Norge og Sverige på dette område, så lad os også her få sat turbo på ligestillingsarbejdet.

Frank Dahlggaard (UP):

Bortset fra det sidste indlæg, som var kærligt og åbent og sobert, har denne debat efter min mening været præget af forløjethed og af dårlig samvittighed. Debatten oser langt væk af dårlig samvittighed over for børnene, som er blevet de uskyldige ofre for en underlig form for ligestilling, hvor kvinder på alle måder skal prøve at opføre sig som mænd.

Og så har vi altså børnene. Børn helt ned til 6 måneder bliver, før de kan tale, og før de kan gå, placeret i en institution, hvor de må være i 6, 7, 8, 9, 10 timer om dagen i larm og i trængsel sammen med mange andre børn, hvor de, der råber højest, får opmærksomheden, og derfor bliver der råbt og skreget meget højt. Personalet i vuggestuerne gør en stor indsats, men det er tem-

melig håbløst. Der er ikke noget, der kan konkurrere med far og mor, og slet ikke med mor, som er mere værd end far, når man er et lille barn under 1 år.

Men det må man ikke sige. Det er politisk ukorrekt. Det, som er bedst for kvinderne, når de skal prøve at lege mænd på alle områder og i alle faser af deres liv, er også godt for børnene. Det hørte vi her i debatten den konservative ordfører stå og sige, mens hun begejstret hylde den institutionspolitik, som er blevet ført de sidste 8 år under skriftende regeringer Poul Nyrup Rasmussen – en politik, som har ført til hundredtusinder flere institutionspladser for børn.

Det er dokumenteret mange gange, at specielt når det drejer sig om de helt små børn, betyder institutionsanbringelse meget mere sygdom. Små børn er meget syge og sløje, også børn, som ellers er normale og ikke spor specielle, og som bør have mulighed for at være hjemme, så de ikke skal hen og smitte andre. Men det er jo det, der sker. Alle børn, også de små, har jo en loyalitet over for deres forældre, og den bliver misbrukt, for børn ved meget, meget hurtigt og meget, meget tidligt, at de udgør et pasningsproblem for deres forældre, specielt hvis de bliver syge. Derfor holder de deres mund og skjuler signaler om, at de har det dårligt, og så drøner de hen i vuggestuen eller i børnehaven bag på deres fars eller mors cykel eller i bilen. Så kan de sidde dér og være sløje og hænge med hovedet og smitte de andre, og så breder ulykkerne og den dårlige trivsel sig.

Et af de store dagblade havde her i påsken en artikel, hvor en ekspert på dette område – en pædagog eller psykolog, jeg husker det ikke – slog i bordet, og sagde stort set, som jeg har sagt her, at vuggestuer har Fanden skabt. Det var, hvad han mente om den sag. Ikke nødvendigvis om børnehaver for de større børn, men om vuggestuer for de helt små børn. Men det må man altså ikke sige.

Hvad kan man så gøre ved det? Ja, man kunne f.eks., som jeg har foreslået allerede i februar med et beslutningsforslag, der kommer til første behandling i overmorgen, forlænge barselorloven fra et halvt til et helt år. I Norge og Sverige har man en barselorlov på henholdsvis 12 måneder og 18 måneder mod Danmarks 6 måneder. Det var et forslag, jeg fremsatte, fordi landets vistnok kommende statsminister, hr. Anders Fogh Rasmussen, i en bog før jul havde sagt, at man kan starte med at forlænge barselorloven til